

BELASÝ ZVONČEK

Pod lesíkom na stráni,
čudujte sa, deti,
rástol zvonček maličký,
bielučký, biely.

Že sa vám to čudné nezdá?
Veď ja o tom dobre viem.
Len pozorne počúvajte,
hneď vám o tom rozpoviem.

Zvonček jednu chybu mal,
to vedeli všetci.
Často sa však nedejú
také čudné veci.

Chybou bola farba biela,
ale deti, poviem vám,
o tej chybe nevedel,
iba zvonček sám.

Kým bol ešte celkom malý,
prikrýli ho lístky trávy.
Len čo zdvihol hlávku hore,
zajasali kvety mnohé.

Či to videl celý svet
taký čudný biely kvet?
„Ved' má farbu margaréty,
smiali sa mu všetky kvety.“

Nezábudka modrooká
zasmiala sa zoširoka:

„Hi, hi, zvonec belasý,
kde máš farbu na vlasý?“

„Požičal ju nevädzi,
ktorá rastie na medzi.
Tak – tak je to, veru tak!“
chichotal sa vlčí mak.

Tu vám zvonček zahabnený
sklonil hlávku tíško k zemi.
Smiala sa mu lúka celá,
že mu hlávka obelela.

„Meduška, ty včielka milá,
či by si mi vysvetlila?
Odkiaľ kvety farby berú?
Len ja sám to neviem, veru!“

„Nebud' smutný, zvonček milý,
vari ťa to neučil?
Slnko je ten veľký darca,
delí farby už od marca.“

„Slnko, slnko premilé,
či máš farbu belasú?“

„Nemám, zvonček, minula sa,
zdobí každú nevädzu.“

I fialka na stráni
vypýtala si z nej vlani.
Nezábudka modrooká
dostala z nej iba trocha.“

„Ach, ach, biela farba – to je hriech?
Prečo som len na posmech?“
So slzičkou na tvári
sklonil hlávku do trávy.

„Vrabcíak Čimo, nezbedník,
poletuješ dole – hore,
či ti nepovedal nik,
kto má farbu ako more?“

„Kebyš' nemal hlavu v tráve,
uvidel byš' hore práve,
akú krásnu modručku
máme tu – na nebičku.“

Zvonček šťastím celý jasá,
nevídaná modrá krása.
Čímo zniesol kúsok neba,
by mal farbu ako treba.

A tak zvonček belasý
už mal farbu na vlasý.
Dostal farbu ako treba,
je to modrá farba neba.

FIALKA

Viete to už a či nie?
V jednej lesnej krajine
prišlo na svet krásne kvieťa,
fialôčka – šťastné dieťa.

Pod lístkom ju paprad skrýva,
v marci ešte chladno býva.

„Nezmrzne nám, žiadny strach!“
prikryl ju aj mäkký mach.

Netušili vtedy ani
nešťastie, čo za dverami
číhalo už, čujte všetci,
diali sa tam strašné veci.

Kým fialka bola malá,
příhlava ju nezbadala.
Len čo vzrástla do krásy,
tu príhlava vyhlási:

„Ja ťa zničím! Uver tomu!
Neznášam tú tvoju vôňu!
Bolí ma z nej celá hlava,
dobodám ťa k smrti, malá!“